

πυναχραίτη θεομήτορος, σὺ τῷ διλογημέ-
νω σα οἰκῶ, καὶ τῇ σὺ ἕσῃ σοι σιωδία. ἰσθι τοι
ζαοῦ, φρονιμώτατε καὶ σοφώτατε ἀνερ: ὅτι αὐ-
τόθι ὁ ὀσιώτατος ἡμῶν καθηγέμενος, κύριος ἰω-
σήφ, πῶς γίνεται: σὺ τῷ ἱερομονάχῳ, κυρίῳ
παχωμῖῳ, καὶ τῇ αὐτῶν σιωδία, ζητείας ἐνε-
κα: καὶ διὰ τὴν τῶν ἀδελφάτων διλογίαν: ἐν
κατ' ἔτος λαμβανόμεν παρὰ τοῦ ὀρθοδόξου
χριστιανῆς. Καὶ ἐνεκεν τῆς ἱκετεύουσι τῶν
σιω μεγαλόνοιαν, ἀσμενῶς ἴστας ἐπὶ δ' ἐξομ:
καὶ κατὰ τὴν ἐκ θεῶν δ' οὐδεῖσιν σοι θαύμασι-
αν γνώσῃ καὶ σὺ ἐσῃ, συμβέλλουσιν, καὶ ἀ-
πλαστῶν, καὶ σὺ δ' ἰσθῶν, καὶ βοήθησόν αὐτῶν,
ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ. Ἰσως διὰ τῆς σῆς συμβε-
λῆς, καὶ καλῆς σιωδρομῆς, δ' ἐπιθῶμεν ἀνθρώ-
θῆναι τῶν δ' ἐνῶν καὶ πολλῶν χρεῶν, ἢ ἰσως καὶ ὄρε-
θῆ τις τῶν χριστιανῶν: καὶ ἀνακαίνησθαι μέρος
τῆς ἐκ τῶν τῶν μοναστηρίων κελίῳ. Πολλὰ γὰρ
ἐκ τῶν μακρῶν χρόνων κατέπεσον: καὶ ἔδωκεν
μεθ' ἧς ἐκ τοῦ πολλῶν τῶν κρατῶντων ἡμῶν πε-
ρὶ σμῆς τῆς πρώτου ἀνακαίνησαι. Διὰ τῆς καὶ
αὐθις δ' ἐόμεθα τῶν σὺ διγείαν: μὴ κα-
τικνήσης συμβελλῆσαι, καὶ σὺ δ' ἰσθῶν αὐ-
ταῖς, ἐν τῆς τοῖς ἔργοις: ὅπως μὲν πῶς χρι-
στῶν λάβης τὸν ἄξιον καὶ πρέποντά σοι μισθόν:
ἀφ' ἡμῶν δ' ἐ, τῶν δ' ἐτελῶν, τῶν μὴ δ' ἐποτε λη-
γασῶν δ' ἰσθῶν: καὶ τὸ δ' ἐνηνεκῆς μνημόσυ-
νον, ὡς καὶ οἱ κτήτορες ἡμῶν εἰς τοῦ ἀιώνου, ἀ-
μῶν ἐρῶσο.

† Ὁ Δικαίη τῆς σεβασμίας καὶ ἱερῆς βα-
σιλικῆς μεγάλης λαύρας, Νεό-
φυτῶν ἱερομόναχος: καὶ οἱ
σὺ ἐμοὶ πάντες ἀ-
δελφοί.

petendarum rerum copia circumfluas, gratia
& intercessione immaculata Dei genitricis:
tum tu, tum tua felix domus ac familia. Cer-
tiores te facio, prudentissime & sapientissi-
me vir: istuc venire reuerendum Abbatem
nostrum, D. Iosephum: comitatū Hieromona-
cho Pachomio; alijsq; uicinis, sequentibus.
Erogationem hi. quarunt, & collegio fra-
trum benedictionem: quam uidel. quos an-
nis à Christianis, rectè sentiētib; accipere
consueuimus. Idcirco quaesumus à tua excel-
lentia, ut benignè ipsos excipias: & pro ad-
mirabili tua, qua diuinitus donatus es, intel-
ligentia, cognitioneq; rerum, ipsis consilio, fa-
uore, studio, auxilio, tum uerbis, tum factis,
adsis. Fortassis hoc modo fiet: ut magno gra-
uig; ere alieno liberemur. Aut forsitan exi-
stet aliquis piarum: qui sumptum suppeditet
ad instaurationem conclauium Monasterij
huius. Multa enim talium, longinquitate te-
poris corruerunt: nec possumus nos inter tot,
quibus circumdati sumus, erumnas, quicquā
prestare: aut cogitare, cui nā parti primò suc-
currendum sit. Quamobrem denuo à nobili-
tate T. petimus: ne illos consilio & succursu
tuo destituas, in hisce operibus: ut tum à Chri-
sto recipias dignam, tibiq; conuenientē, mer-
cedem: tum à nobis, exigua fortis hominibus,
nunquam cessaturam gratiarum actionem:
tuamq; nomen equè, atq; primorum huius
cænobij Fundatorum, in perpetuum celebra-
tur, amen. Vale.
Dicai, venerandi & Regij magni cænobij,
Hieromonachus Neophytus: uanq; fratres
mci omnes.

Cōmendā
tibi nostrū
Abbatem,
& comitos
eius.

Vt leue-
mur ere ali-
eno, & cel-
lule nostræ
reficiantur.

Referetur
tibi gratia.

M. CRVSI ANNOTA.

Dicai Monasterium, unum eorum est, que in monte Atho sunt: quod intelligo idem esse, quod S. Athanasii.
Eius Abbas quoque fuit Theophanes: sicut Epistolam eius ad D. Theodosiū, conquirentis de uicinis Philo-
thetarum Monachorum, aliam etiam, quam superiorem 47. habeo, cuius uocabulum est, Δικαίη τῆς σεβασμίας
καὶ βασιλικῆς λαύρας, θεοφάνης ἱερομόναχος: καὶ πρὸς ἡμῶν: καὶ οἱ σὺ ἐμοὶ πάντες ἀδελφοί. In Epistola ipsa
ait: Ὁν πάντων καὶ κατ' ἡμῶν οἱ φιλοθεῖται πλείων ἀδελφῶν: ἀλλ' ἀεὶ ἐν ἐσωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς πρῶσι
διασύρασι ἡμῶν. ἐσωτερικῆς πρῶσι, nostrum tribunal, ἐσωτερικῆς, Turcarū. Quod ad μνημόσυνον attinet: id hinc
intelligitur, quid sit: quod inter alias conditiones pacis Ecclesiasticæ, Papa Romanus ē Michs. Paleologo
τὸ μνημόσυνον postulabat: id est, (ut lib. 5. cap. 1. Niceph. Gregoræ est) ὁ τῶν ἱερῶν ἐπιτομῶν, τὸν πᾶσαν
μνημοσύναδα ὁμῶ τοῖς ἑτέροις τέτραισι πατριάρχαις.

Dicai &
S. Athana-
sij monast-
rium.
μνημόσυνον

LIX.

Δ Ε Σ Π Ο Τ Ο Υ Θ Ω Μ Α Π Α-
λαολόγῳ.

DESPOTAE THOMAE
Palæologi.

† Ἐπὶ προδεργῆσθῆσθαι παρὰ τῶν αὐθῶντων
μα, τῶν βασιλέως, τῶν ἀδελφῶν μα, ὄντος τότε
δεσπότη: ὁ, τε κύριος Δημήτριος παλαιολόγος,
ὁ δ' ἐρμολαίτης: καὶ κύριος Ἰωάννης, ὁ
πρωτο-

Quandoquidem à Domino meo Impera-
tore, fratre meo, qui tūc Despotacrat, donati
fuere: tū D. Demetrius Palæologus Dermocla-
ta, tum D. Ioannes Rhosita: in præfectura
F 4 Patrensi

E. J. Δ της Κ. τ. Π
IQANNINA 2008

ῥωσσιτᾶς: πρὸς τὴν περιουσίαν τῶν πατρῶν
 περιβόλαιόν τι: ὡς αὐτὸν ἔχωσιν αὐτὸ, ὡς ἰδίου αὐ-
 τῶν κτήματι καὶ ποιῶν ἐπ' αὐτῶν πάντα τὰ αὐ-
 τοῖς βουλητέα: νῦν δ' ἐνέφερε τῇ βασιλείᾳ
 μετ' ὁ εἰρημὸς κύριος Δημήτριος παλαιολό-
 γος, ὁ δ' ἐρμολόγος: ὅπως σιωπῶντος με-
 τὰ κύριον Νικόλαον τῆς ἀβούρης: καὶ ἀπεπώ-
 λησεν πρὸς αὐτὸν, τὴν μερίδα τῶν αἰσῶν αὐ-
 τοῦ ποιῶν περιβόλαιον: καὶ ἐδέησεν, ἵνα ἴππ-
 τῆ τῶν γέννηται καὶ ὁρισμὸς τῆς βασιλείας με-
 τὰ κύριον ἀσφαλείας καὶ βεβαίωσης ἐνε-
 κα: ἥδη διορμολόμεθα διὰ τῆς παρόντος ἡ-
 μῶν ὁρισμῶν: ὡς αὐτὸν ἔχη ἡ ποιῶντος κτήματι καὶ
 πρᾶξι αὐτῶν, τὸ στέργον, τὸ κύριον, καὶ τὸ ἀ-
 πώρημα αὐτοῦ: καὶ ἔχη ὁ εἰρημὸς κύριος
 Νικόλαος ὁ ἀβούρης, τὸ ποιῶντος ἐμυσί περιβό-
 λειον: καθὼς ἔχει αὐτὸ καὶ ὁ δ' ἐρμολόγος,
 ὅπως μετὰ τῆς ῥωσσιτᾶς: ὡς ἰδίου αὐτῶν κτήματι,
 καὶ ἀναφαίρετον: αὐτὸς τε, καὶ οἱ παῖδες, καὶ
 κληρονόμοι αὐτῶν, ἔχει δ' ἐπ' ἀδείας ποιῶν
 ἐναὐτῶν, πάντα τὰ αὐτῶν βουλητέα: ἡ γὰρ πω-
 λῆν, χαρῆν, πρῶτον ὁδοῦ, ἀνταλλάξιν:
 πρῶτον μὴ δ' ἐνός κωλύομεν τὸ πρῶτον,
 ἴππ τῇ Διάκατοιχῇ, καὶ νομῇ αὐτῶν. Καὶ εἰς τὴν
 περιβόλαιον βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ ὁ παρών ὁ-
 ρισμὸς τῆς βασιλείας μετὰ, κατὰ μὲν ὁκ-
 τοβ. iv. δ.

Ἰ. Φωμᾶς δ' εὐσότης πορφυρογέννητος.
 Cinnabari facta subscriptio.

Patrensi hortu quodam: ita, ut eum pro pos-
 sessione propria tenerent: in eoq, quicquid eis
 libitū esset, agerent: nunc autem ad maiesta-
 tem meam modo dictus D. Demetrius Palae-
 logus Dermocaita retulit: se contractū inisse
 cum D. Nicolao Abure: atq, suā partem illius
 horti, totam ei vendidisse: rogavitq, hunc cō-
 tractum, quo confirmatior & stabilior sit,
 maiestatis meae sententia ratum haberi: ac ir-
 co statuimus nos haec nostra determinatione:
 ut hac uenditio & actus ratus sit, autoritatē
 & stabilitatem habeat: nempe praedictum D.
 Nicolaum Aburen, possidere illam dimidiā
 horti partem: quemadmodum eam ipse Der-
 mocaita cum Rhosata possedit: ita ut sit pro-
 pria ipsius possessio, quae auferri non debeat:
 quā iū ipse teneat, tum liberi et haeredes eius.
 Habeat item liberam de ea potestatem, quic-
 quid velit, ad arbitrium suū statuendi: scili-
 cet vendendi, donandi, doti dandi, permittē-
 di, ac mine prorsus prohibente: cum iū in pos-
 sessione & fruitione illius interurbante. In
 cuius rei fidem & confirmationem etiam hoc
 maiestatis nostrae instrumentum interposi-
 tum est: idēq, mense Octor. Indiēt. 4.

Demetrius
 Palaeologus
 partē horti
 suam uendi-
 dit Nicolao
 Abure. Confir-
 matur hic con-
 tractus.

Thomas Despota Porphyro-
 gennetus.

M. CRVSI ANNOTATIONES.

Thomas hic, Constantini ultimi Graec. Imp. frater fuit: qui Constantinus, cum 1435. esset Despota: scripsit
 eum anni die 26. Nouemb. Epistolam ad Latinos: cum de Concilio habendo, & concordia inter Orientalem
 Occidentalemq; Ecclesias faciendā, ageretur. Idem deinde 1445. fuit Imperator. Sed & ante, fratre Ioanne
 adhuc uiuente. Eo iam imperante, haec contractus confirmatio facta est: quā Indiētione 4. Ea autem in annū
 Christi 1440. incidit. Thomas hic 1454. Peloponneso à Turcis exulatus, Romam confugit: caput S. Andreæ A-
 postoli, Pontifici adferens. Palaeologorum familia, initio ex urbe Viterbio (inquit Raphael Volaterranus lib.
 23. Anthropologiae) traxisse genus dicitur.

Constanti-
 nus & Tho-
 mas Palaeo-
 logi.

ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΣΕΛΗΜ.

Αφ' ὀνόματι σουλτάνου σελήμη της κόστας τὸν πο-
 λῆν, νεας ρομῆς, ἀρῆ ρηκας, τραπεζοντηας: ῥι-
 γᾶς τοῦ ποντι, της βεντιᾶς, κατὰ δόκιαν,
 παφλαγονίας, σικαλίας, μεταφιλίας, λι-
 κίας, χάρμας, σιγίας, σκουντζηας, ἀρμυκίας,
 ἀρβανίας: αὐθιότης της τέρταρίας, οὐγκασ-
 ρίας: αὐθιότης καὶ βασιλες ὀλονο καὶ πᾶσα
 τῆ σκεπυμῶν ἦτο τὴν λίον: ἀπὸς αὐτῶν
 ἀπὸ τῶν ἀνο πρῶν τῶν μερῶν τῶν: καὶ χρι-
 λᾶς τῆς πρῆως τὸ χριστιανῶ: αὐθιότη-
 σε καὶ βασιλες ὀλονοτηας, ὅπου ἦσε φτέρες
 καὶ

SVLTANI SELIMI.

Ego Sultanus Selimus, Dominus Constanti-
 nopoleos, nouae Roma, Africa, Trapezuntis:
 Rex Ponti, Bēda, Cappadocia, Paphlagonia,
 Sicilia, Paphylia, Lycia, Caria, Sigae, Scun-
 tizia, Armenia, Albania: Dominus Tartaria
 & Vngariae: Dominus & Rex omnis & tot-
 titiae eius, quod sub Sole cernitur: missus
 à supera providentia magni Dei: destru-
 ctor fidei Christianorum, Dominusq, &
 Rex omnium vestrū, qui estis transgressores
 &

LX.
 Titulus
 Turcici Re-
 gis.

Est deus &
 tor Christi
 anism i.

καὶ ἄρπαικτε τῷ τόπῳ καὶ αὐθεντίας, ὅπως ἐμέ-
 να ἀκαρτέρη: μπεμπόσας χαλρεθησ ματα: γι-
 ἄνα ἡμ πορεομέτο χρεή της ἐμῆς ἀνδρείας, να-
 τελίόσο ἐκίωλο: ὅπως ἐνε 50 ἡψηλο καὶ μεζῶλο
 εμα τὸ ἐδικωμῶ: χρεός ἡς της ἐναντιό εσας: καὶ
 ἐτζη ησεναντιο εκινο, ὅπως θελη ἡπι, ὅτι νασας
 βοηθισα: κανονταίς, να τὸ ἡξέβρετε. θελου χί-
 σι το ἐδικόσας εμας, με τὴν μαχεράμῳ, τὴν
 ἀχονισμῶν καὶ κοπτήρα, ἡσινω σπη ὅτι 5 ἄ-
 τῆς σοππιας μαχεράς, δὲ θελι ἀξήζη ἡ δ' ἰνα-
 μισας: μιτε ἡ ὀλπιδα τῷ τριζορῶσας: ἀξίτι ἐ-
 χον ναύμε ποταμὸς τρεχομῶν: καὶ θελου
 σας κάμι, να φῆται: καὶ, ἀν εχετε τοσι ἀνδρεί-
 αν, ὅπως νασας βεσῶν ἡψηχισας. τὸ ρενιο της
 κύπρῳ, ὅπως ἐνε μι χρεόφελετες, να μῶ το ἀ-
 φησεται: ὅς κύρῳ νικόκίρης: ὅπως ἡμε ἐγω, με
 τὴν δ' ἰναμι τοῦσ ἑλταύχ τῷ καέρῳ. ἡ δὲ
 θελο ἐρδι κατὰ πανσας με ὀλι μῶ τὴν δ' ἰ-
 ναμι: τοσο δ' ἡξήρας, ὅσων καὶ ἀξίθαλασις:
 καὶ δὲ θελί: ἐπεμπόρεσι, να βοηθῶιτε: ἀξίτη
 ὁδοῦ ἐμῶν ἀφέλετε ἡσε χαλασμῶν καὶ ὁσο
 θάμσνη, σφρμῶν καὶ τρεπιασμῶν: ἀξίτη
 ὁ ἡμετερῳ μεγῶς καὶ ἡψηλῳ πωφητης
 μῶ το ἐταξέ. ἀμι ἀξίνα ἐφανίσι πλεό κατὰ
 ροτερα ἡ δ' ἰκεοσμῶν: ἡθελισα καὶ ἐπέψα
 τοῦ μπιροντῶν ἀπὸρησῶν: ὅπως ἐδοδι
 ὠλοτελης ἐξῆσας: να ἡμ πῆρη να σπι πτη μά-
 χι δ' ἰα το ρενιο, ὅπως ἐμῶν ἡνε χρεόφελετης.
 καὶ ἀδὲ θελετε τὸ δ' ὀσι: δὲ θελετε λιψη ἀπο-
 χαλάσμο καὶ τρομαρα τῷ ἐδικωμῶ 5 ἄδ' ἰ:
 καὶ θελο σας κάμο τῶν πλεο τρεπιασμῶν
 θάνατο, ὅπως ἡμ πῶρεσο.

Et raptores loci & dominationis, quæ ad me
 pertinet: mitto vobis salutationes: ut possim
 pro officio meæ fortitudinis persicere illud:
 quod insitum est in alto magnoque sanguine
 meo: qui debitor sum quidam contrarius vo-
 bis: et proinde quoque aduersarius illis, qui di-
 cent, se vobis auxilio fore: faciens ut bene id
 sciatis. Effundam vestrum sanguinem gladio
 meo, illo acuto, & scindente, in quemcumque in-
 trauerit. Nam ad huiusmodi gladium, nihil
 valebit potentia vestra: nec spes, in thesauro
 vestro posita: quia me habeo, ceu ardens flu-
 uius procurrens: efficiamque vos tales, qui fu-
 giatis: etiamsi habeatis tantum fortitudinis:
 quantum unquam vobis afferat animus vester.
 Regnum Cypri, quod mihi debetur, mihi re-
 linquite: tanquam Domino: & victorioso
 Domino: qui certe sum ego, potius imperio
 Sultani Cairi. Si uero uenero aduersus vos
 omni cum potentia mea: tam terra, quam
 mari: tum certe non poteritis ullius auxilio
 defendi: quoniam à me destruemini & mo-
 riemini: iugulabimini et deturbabimini: eò quod
 magnus noster, & sublimis propheta, mihi hoc
 promisit. Veruntamen, ut appareat magis e-
 uidenter iniustitia mea: mittendum ad vos hunc
 Legatum meum duxi: cui data est summa
 potestas: ut possit vobis indicere bellum ob
 prædictum Regnum, quod iure meum est.
 Ac, si non uoletis id dare: non cessabitis à per-
 nicie & tremore uestra ditionis statusque: sed
 vos afficiam, quam potero, supplicio turpif-
 simo.

Venetis di-
 ra minatur.

Cyprum ab
 eis, tanquã
 iure petent

ideo Lega-
 tus adest,
 ius inden-
 di belli ha-
 bens.

M. CRVSI ANNOTAT.

Extra inscriptum erat: ἰσιρολι, πῶ ἐξίλει ο σὺλτασιδιμῶς ο τόρμος τῶν αὐθιτῶν το Βιουτινορ, Epistola, quam
 misit Sultan Selimes Turca Imperio V netorum. In libro Ioan. Petri Co. itareni, quem de hoc Cyprio bello scri-
 psit, dicitur: Cubatum Chiaussum, tertio Idus Februar. à Selimo ad Venetos legatum fuisse: ut inf. Cyprum ab
 eis imaciter peteret. April. autem 15. mihi Samuel Budina, 1570. bis uerbis Labaco scripsit. Veneti maximã
 parant clãssẽ contra Turcam: qui ipsis per Legatum, his ferẽ uerbis bellum indixit: se cupere Cyprum, per
 amor, ouerper forza. Faciant, quod uelint. Se enim certò decreuisse, exhausturum ingentem ipsorum
 thesaurum ceu torrentem. Ad hæc, Veneti: nihil se minus unquam facere cogitasse: quam id ipsum, quod petat:
 nihilque minus ipsius curare: cum uana sit, sine uiribus ira. Hoc responso accepto: è uestigio iussus est
 discedere. Ceterum hanc Selimi denunciationem sic descripsi hic, sicut in Autographo
 inueni, ualde corruptè. Itaque in conuertendo sudauit: & de indu-
 stria, propè ad uerbum conuertit: ut Lectori
 φιλέλλονι inseruirem.

Legat' Cu-
 hatus, ad
 Venetos.

FINIS LIBRI QVARTI.

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

TVRCO GRAE=
CIAE LIBER
Q V I N T V S:

in quo THEMATA EPISTOLAE, Theodofianæ LXII. funt: hoc est, Scholasticis breuiter proponenda Argumenta: quæ ipsi eruditè tractent, aut dilatent:

Græcè (tum uulgariter, tum purè) & Latinè à MARTINO CRVSIO, in Academia Tybingensi V. L. Professore, editus

Cum aliquibus eiusdem Annotationibus.

KYRIOY ΘΕΟΔΟ

ΣΙΟΥ ΘΕΜΑΤΟ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

μαρτίνω τῷ Κρυσίω α Φ ο ή .
περὶ Φθίσεως.

Θεματο ἐπιστολὰ εἰσὶν: ὡς οἱ μὲν διδασκαλοὶ ἀ-
πλῶς τὸ θέμα διδάσκει: οὐτεχνον ἢ ποι-
ῶσιν οἱ μαθηταί.

Vulgaris lingua.

Α. † Εσονται καὶ ἀκόμη δὲ ἐν ἀρχῇ σου νὰ σὺ γρά-
φω, ἔδ' ἐπὶ τὴν καμίαν ἐλαβες ἄπο λόγου
μου: ἐδ' ἀρχίζοντάς φαίνεταί μοι, νὰ σὺ πρὸς
μου, νὰ σὺ καλέσῃ τὸν θεόν: νὰ μὲ ἔρχε-
ται εἰς τὸν νῦν πάντα, ὅταν καὶ γράψω, νὰ σὺ γράφω:
ὅτι σὺ σημεῖον φιλίας: τὴν ὁποῖαν ὁ κηρὸς, πι-
ξῶ, νὰ μὲ δῶται νὰ τὴν χαλάσῃ.

Β. Καίρομαι πολλὰ, διὰ λόγου σου: ἀκρόντας, ὅτι
ἦσαι γερὸς καὶ δεινός, καὶ ἔχεις καλὸν ὄνομα.
Καὶ διὰ λόγου μου, ὅτι ἀγαπᾷς με: καὶ κέπει σε,
νὰ ἐρωτᾷς διὰ λόγου μου, πῶς ταπάγω: καὶ νὰ λέ-
γεις ἐκείνων, πῶς ἔρχονται ἐδ' ὧ, νὰ με χαίρεται
ἀπὸ λόγου σου. Καὶ ἤξωρε, πῶς καλὰ τὸ μαθε-
νω, καὶ ὄχαρῶς σου πολλὰ. ὕγιος ἄμποτε νὰ ἦ-
σε, ἀγαπημένε μου.

Γ. Εγὼ, ὅσον σε ἀγαπῶ πολλὰ: τόσο ἐπιθυμῶ,
νὰ τὸ ἤξωρε, καὶ μὲ πρὸς σου, ὅτι θέλω νὰ ἔχω
τίποτε ἀπὸ λόγου σου: ἀλλὰ διὰ νὰ με ἀγαπᾷς
καὶ σὺ ὁμοίως.

Δ. Αἰνῶσαι, ὅτι ἡ φιλία, πῶς ἔχω εἰς ἐστίαν,
ἐχρημάζομαι λόγια, καὶ ἔργα, διὰ νὰ γνωρε-
θῇ: ἠθέλα πρὸς σου, ὅτι νὰ ἀπαντήσεις ἄπο λό-
γου μου μετὰ ἄλλω γραφῶ.

Ε. Si mihi cognitum esset, Matthia Anomoe Vuonsidelensis, medice Lincij
honorate, meam erga te amicitiam indigere verbis, non autem factis: ut eam posses co-
gnoscere: existimarem certè, uerbosam te, ἔπι προλιξάμ, ἀ με ἐπερεῖται Ἐπιστολάν.

D. THEODOSII

ZYGOMALAE THEMATO-

epistolæ: hoc est, Scholastica
exercitia.

A MARTINO CRVSIO, AD QVEM
ille 1578. miserat, in latinam lin-
guam conuersa:

Themato-epistolæ sunt phrasæ, popu-
lares à Præceptoribus propositæ, di-
scipulis politius reddendæ.

Pura conuersio.

Α. Επεὶ περὶ ἐγὼ μὲν ἔδ' ἔπω ἀρχὴν πεποιή-
μα τῶ ἐπιπέλλειν σοι, σὺ δ' ἐμὴν ἐδ' ἔγω
παρ' ἐμῶ: ἐπὶ τῶν ἀρχομένων εἰκὸς εἶναι μοι
δοκεῖ, εὐξαδοτὴ τῶ θεῷ: ἐπερχοτά μοι ἀεὶ κα-
τὰ τὸν ἐμὸν νῦν, ἐμφαίνειν ἐν τοῖς γράμμασι,
ὅτ' ἀγαθαίων ἔχει: ὅτι εἴη ἀν' τεκμήριον φιλί-
ας ἀκραφνῆς: οἷον σὺ ἀν' οἷον τὸν παιῖτα αἰῶνα ἐξελείψαι δῶ αὐτὴ ποτε.

Β. Σὺ μὲν σὺ καὶ χαίρω τὸ μάλιστα: ἀκρόν,
ὅτ' ὕγιαίνεις, καὶ δεινός, καὶ καλῶς ἀκρόν.
ἐμῶ δ' ὅτι με φιλεῖς: καὶ πρὸς ἐμῶ πρὸς ἀξί-
πρωθαίεσαι, πῶς ἔργα ἔχω: καὶ διὰ τῶν αὐτῶ
θου πρὸς ἡμᾶς δ' εὐρο ἀφικνωμένων προσεγο-
ρῶμαι. Τοιγαρῶν ἴσθι: ὅτι σὺ ἀγνοῶ τῶτο: καὶ
μεγίστω ἔχω σοι τὴν χάριν. ὕγιαίνων μοι διὰ
τελοῖης, φίλω ἀεὶ.

Γ. Ὅσον περὶ ἐγὼ πρὸς σου μάλιστά σε φιλῶ: ποσῶ-
τον ἐφίεμαι, εἰδέναι σε τῶτο μὴ νομίσθης δ' ἐ, ὅτι
βέλομαι τέτρα σὺ καὶ μισθὸν πρὸς σου: ἀλλὰ
τὸ ἀντιφιλεῖν ἐμὲ ἴσως.

Δ. Εἰ μὲν ἐγίνωσκον, τὴν ἐμὴν πρὸς σὺ φιλί-
αν εἰδέναι λόγων, καὶ σὺ ἔργων, εἰς τὸ γνωσθῆ-
ναι: νομίσαιμι ἀν' σε πρὸς δ' ἔχεται παρ' ἐμῶ
μῆτι ἐπιπέλλειν.

Ε. Vera amici-
tia non es-
set multis
uerbis. K. Π.

Principiū
scribendi, à
Deo ducen-
dum.

Amicorum
felicitate, &
erga nos
studij, læ-
tandum.

Amicitia
latere, &
gratuita es-
se debet.

Vera amici-
tia non es-
set multis
uerbis.

Ε. Γ. Δ. Π. Κ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

Ε. Από τῶρα πιαθόντας τὸ κεντὶλη εἰς χέρη, ἐς χέρισσι νὰ σὲ γράψω: καὶ ἡ πικρὰ δ' ἐν μὲ ἀφικεν. μὲ ὀλίγου δ' ἐμὲ βοήθεια θεῶ, ἐπίτυχα ἐκείνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἐλυπῆμαι: καὶ μὲ χαρὰ, καὶ ὄρεξι πολλῇ, ἐβάλθηκα νὰ σὲ γράψω.

Ε. Ἡδὴ τῶ δ' ὄνακος ἀψάμνος, ἠρξάμην πρὸς σὲ γράφειν. λυπη δ' ἐπὶς μάλιστ' ἐμποδίσθη μοι κατ' ἐσθ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγου σὺ θεῶ διαπράξας ἐκείνο, ὅπερ δυσχερῶς ἔφερον: μετὰ πλείστης τῆς ἠδονῆς τε καὶ προθυμίας πρὸς σὲ γράφειν ἐνεχείρησα.

Nō tristes, sed leti, bene scribimus.

V. Prehensō iā calamo (Iacobe Schoppere, Theologe Heidelbergæ sincere) cæpi ad te scribere. Sed interueniēs haud parua tristitia, calamū mibi de manu excussit. Subuenit paulō post auxiliū quoddā diuinitus: quo discussa est nebula illius tristitia, qua meū animum offuscabat. Resumpto igitur calamo: maxima cum voluptate, & alacritate, institutum ad te scribendi consiliū exequutus sum.

Ε'. Ἐχθὲς τὸ πυχὸν εἶχα ἐννοίαν μεγάλῃ διαλόγῳ σὲ, πῶς νὰ μετρεῖται ὁ πᾶς δ' ἐν ἀφῆνω ἄνθρωπος, νὰ ἐλθῆ αὐτῷ: νὰ μὴν δ' ὀσώ γράφω, νὰ σὲ φέρει. Καὶ πρὶν τὸ γεῦμα, ὀρεσκόμενος εἰς τὴν φέρουσι τὸ ἤδον ὁ θεός, πόσα ἐχάρηκα, τὸ πρῶτον πᾶ ἤρα τὴν μήσορ, καὶ εἶχον ὄρεξι, νὰ μὲ συντύχη: φέρωντάς μου καὶ γραφαῖς ἐδικαῖς σὲ. Ἡδὲ βέβαια, ὅτι ὁ θεός σὲ πᾶ φέλει πληρώσει.

Ε'. χθὲς ἔωθον ἐπῆλθε μοι φροντίδην πρὸς σὲ, πῶς ἄρα μοι πρὸς φέρη: ὅστις ἐδ' εἶα πρὸς ἀλέπῳ τ' αὐτῶς ἀφικνεμένων, αὐτῶ δ' ἰπιθεῖναι γράμμα πρὸς σὲ. Πρὸ δ' εἰς τὴν ἀγορᾶ διατρέβων: ἴσω ζῶς, πῶς μοι τὴν ἠδονὴν πρὸς ἐξέμησον: ὅτε τὴν ἀθεασάμην τ' ἀσκομιστῶν, ἐφιέμενον ἐντυχεῖν ἐμοὶ, κομιζοῦντά μοι γράμμα ἄλλ' ἢ σὲ. Εὐ ἴσθι ἐγὼ, ὅτι ἀμείψονται σὲ τῶν ἀπάντων ἕνεκα οἱ θεοί.

Desiderata amicorum litere, sunt iucundæ.

VI. Heri manè (Matthia Rittere, Theologe Fræcofordiæ Meti præclare) uenit mibi in mentē, cogitare de te: quoniam sis animo erga me. Neminem enim prætermitto proficiscentium iusticiæ: cui non aliquid ad te literarum imponam. Attamen, cum ante prandij tempus in foro essem: testor Deū, quantā latitia sim affectus: cum primum conspexi tabellarium, qui me conuentum curiebat, afferens literas à te. Cortum igitur habeo, tibi pro talibus officijs gratiam à Deo relatum iri.

Ζ'. Εἰς τὴν ἰπτολῶν, πᾶ ἔγραψες, καλὰ καὶ ἡτομικρῆ, ἐχάρηκα πολλά. Τοιοῦτον, τὴν ὁμοίαν σὲ, πέμπω: θαρρόντας, νὰ ἔχης τὴν γνώμην εἰς τῶτο, ὡς ἀν' ἐμέναι: ὡς ἔμικρὰ ἰπτολῶν ἀκάνημα; εἰς τὸ νὰ μὲ δῶση μεγάλῃ χαρὰ.

Ζ'. Μεγίστῳ μοι τὴν ἠδονὴν πρὸς ἐξέμησον ἢ πρὸς σὲ ἰπτολῶν, καὶ περ' ἔσο μικρὰ. Καὶ γὰρ πίνυμι τὴν ἴσῳ σοὶ ἀντεπίσῳ ἰπτολῶν, σὲ τὴν αὐτῶν ἔχειν δόξαν πρὸς τῶτο, ὡς περ' ἐγὼ. Ἀρκεῖ γὰρ μικρὸν γράμμα, μεγίστῳ ἠδονῶν μνηστῶσαι μοι.

Ne Loco-tissimo quidem sua deest gratia.

VII. Maximam mibi voluptatē (doctissime Henrice Petree Herdesiane) tua Epistola attulit, quamuis esset parua. Et ego igitur, eadē mensura tibi rescribo: eā existimatiorne, eundem tibi de hoc esse sensum qui mibi est. Sæpe enim breue quod scriptum, ad maximam alicui latitiam dandam sufficit.

ἢ. ἐγὼ ἦν πισθῶ, ὅτι αἱ φιλίαι τ' φίλων νὰ αὐξάνον) μὲ μεγάλας γραφαῖς: ἀλλὰ μετὰ μετὰ λομα τ' ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν ἔκ' ἐμάκρυνα μὲ τόπος μάκρος, ἔτε μὲ τόπος. καὶ ἀδ' ὡς ἄλλον ἄλυμονίσαι: καὶ ἐδ' ἡ μικρὰ γραφὴ νὰ τὴν μικρῆν ἡ.

ἢ. Οὐκ οἶμαι, τὰς τ' ἐταίρων φιλίας, ἐκτείνεσθαι τῶ τ' γραμματῶν μήκῃ: ἀλλὰ τῶ τ' φιλίας μεγέθει. ἦν περ' ἔτε χρόνος μῆκος, ἔτε διάσημα τόπος, οἷον τέστιμ ἐξαλείψαι: ἀλλ' ἐδ' ἡ τὸ μικρὸν γράμμα σμικρῶναι.

Amicitias auget & conseruat beneuolentia.

VIII. Ego sic sentio (Georgi Tannere, Iurisc. Professor Græce Viēnæ optime) amicitias non augeti, nec ad longius tempus extēdi, prolixitate literarum: sed potius beneuolentiæ charitate. Quam nec temporis longinquitas, nec locorū interuallū, apud me delere potest (haud enim certē obliuiscat) nec breuitas quod scriptiois minuere.

θ'. Βλέπεις, πῶς ἴσθαι ἔνε καιρός: ὁ σάνιο μου, καὶ μὲ τὸ θελημά μου, νὰ βιάζομαι, νὰ γράφω μετὰ κραιῖς ἐπιστολαῖς: ἀν' θέλω, νὰ τοῖς πέρνης μετὰ χαρῆς:

θ'. Οὐράς, ὡς νῦν καιρός ἐστὶ: πρὸς ἀδ' ἐμὲ ἐκόντας τε καὶ ἄκοντας, πρὸς σὲ λακωνικῶς γράφειν: εἰ βέλομαι σε ταύτας δέχεσθαι ἢ δέως:

Prolixitas literarum, in epistola peingrata est.

IX. Viden' (Alberice Gentilis, Iurisc. Itale Sangenetiane fidelis) nunc tempus esse: meq; cogi, nolim uelim, Laconicè ad te scribere: si modo cupiam, meas tibi acceptu iucundas esse:

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

χαρῆς: καὶ νὰ μὲν πρὸς καλέσης τὸν θεόν: ὅτινα μὲν δρεθῆ ἀνθρώπων: τῶ ὁποῖα νὰ δώσω, νὰ σὲ φέρει γράφω.

δέως: καὶ μὴ εὐχεσθαι τῷ θεῷ: μηδ' ἐνός διπορήσαι, ὡπερ δώσω γράμμα πρὸς σὲ κομίσαι.

esse: nec, te optare à Deo: ne mihi ullus obstringat Tabellarius, cui posthac literas dem ad te: ἴ. Πολὺς καμρὸς ἐνε, ὅπως δὲ μὲν ἐξαψες: καὶ μάλιστα, ὅπως καὶ θὲ ἡμέραν ἔρχονται αὐτὸς θεὸς πολλοί. Διὰ τῆτο, δὲ ἔχω καλλὴ ἐλπίδα, ὅτι νὰ μὲ ἀγαπῶ. Διότι, ἀν καλὰ ἐνθυμῶ μη: τρεῖς, ἢ τίσσιν μῆνες, ἐνε τῶρα: ἀφόντης δὲ μὲ ἐχαιρέτητες μὲ γράφω σὲ: καὶ μάλιστα, ἔχον τας ἀδεια. Εἶπαν μὲ πολλοί, ὅτι πρὸς ἀνασταίς εἰς ἐμὴν, καὶ λυπῶσαι, καὶ φωνάζεις τὸ ἀλίμονο, ὅτι σε ἀληθμόνησαι: ὡσανὺ νὰ ἦθες γράφειν ἀναρῆθ μητες φέραις, καὶ ἐδεμίαν ἐδέχθης ἀπὸ κερσίμ.

ἴ. Ἡδὴ γρόν πολλὺς, ἀφ' ἔπερ ἡμῶν σὲ ἐπέσειλας: καὶ ταῦτα, πολλῶν ὅσημέραι πρὸς ἡμᾶς ἀφικνεύομαι. Τῆτα χάρμ σὲ ἐλπίζω, καὶ σὲ πρὸς ἐμὲ δνοικῶς διακείσθαι. Καὶ γὰρ, εἰ ἀκρβῶς μὲ μνημαι: τρίτ ἢ δὴ μὲν ἐστίν, ἐξ ἔπερ διὰ γράμματων ἦκισα πρὸς ἡμᾶς: καὶ ταῦτα, ἔχω ὀχολῶ. Πολλοὶ δ' ἐντυχόντες μοι, εἶπυ: ὅτι πὲ μάλιστα μοι διατελῆς μεμφόμενος, καὶ βαρέως φέρεις, καὶ τὸ ἴσ ἴσ βοάσιως ἐγὼ τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πεπωκῶς ἐμὴ ὡσεὶ, εἰ μὲν ἀκίς ἐπεσελκῶς, ἐδεμίαν ἢ παρ ἡμῶν δεξάμεν.

X. Multum iam temporis effluxit: ex quo, nihil abs te literarum: cum tamen ferè quoti die istinc multi ad nos veniant. Unde mihi suspicio nascitur, nullam tuam esse erga me beneuolentiam. Erit, si bene memini: tertius aut quartus, nunc mensis est: ex quo nusquam nos literis salutastridit, cum haberes otium. Contra, à multis mihi dictum est: te permagras habere querelas de me: indignari, clamitare: me, tanquam si è lethæo flumine bibisset, ita tui oblitum esse: quasi tu, sexcentis ad nos literis datis, nullas à nobis iniucem acceperis.

Amicitie morbus si letium aut exprostantio de literis.

ἴα. Εγὼ τόσον ἐχαιρομην τὴν σωτηροφίαν σου, ὅταν ἡμεθεὺς ἀντάμα (ὁμνύω σου τὸν θεόν, τὸν ὁποῖον τιμᾶ ἡ φιλοσοφία) ὅτι τῆς γλυκείας σου ψυχῆς τὴν εἰκόνα βασῶ εἰς τὴν μέσῳ τῆ καρδίας μου. Καὶ, ὅταν ἐδιδάσασαι τὴν γράφω: ἔχουσι δ' ἀκρυα πολλὰ ἐπαῖω τῆς: θυμῶντας, ποταπὸν φίλον σε εὐχόμεν.

ἴα. Τοσῆτον ἐχαιρομ ἐπὶ τῆ σὴ ἔταιρεια, ὅτε ζυ νῆμεν ἀλλήλοις: ὡσε ὁμνυμί σοι θεόν, ὁμ πρὸς βόει ἡ φιλοσοφία: ὅτι τὴν σὴ γλυκυτάτῳ εἰκόνα φέρω ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας μου. ὅτε δ' ἐνέτυχον τῆς γράμμασι: πολλῆθ δ' ἀκρῶν κατῆσθαι: μεμνημένῳ, οἷα ἀρα φίλα σε εὐόμεν.

XI. Tantam cariebam uoluptatem (Theophile Goli, Argentinenf. Academia Professor diligentissime) è tua familiaritate, et quotidiano conuictu: ut tibi Deum iurerem, quem Philosophia colit: me dulcissimam tui imaginem, in medio cordis mei ferre. Quando autem literas tuas legi: riuo lacrymarum eas respersi: dum animum meum subijt, quali amico priuatus essem.

Amici absente, res sepe tristissima.

ἴβ. Ὅποῖον ἀπὸ τὰ δύο νὰ πρὸς ἀπονεθῶ: τῆ ἐμαυτῆ μου, ὅτι δὲν ἡμῶν ἀξίος, νὰ μὲ ἀγαπῶς (ὅτι ἡ τύχη μου φθόνει, νὰ ἔχω τέποιον φίλον, ὡσανὺ ἐσσίνα) ἢ νὰ πρὸς ἀπονεθῶ ἐσέναι: ὅτι μετὸ θέλημά σου δὲν θέλεις, νὰ βάλῃς τὸν νῆμ σου εἰς ἐμὴν: ἔδ' ἐνὰ σὲ κόπῃι ἐδ' ὀλως δὲ ἐμε, ἐγὼ, ἀν ὁ καμρὸς δὲ μὲ δὲ δ' ἀξὴ ὀλότελα: ἢ ἔδ' ῥε, ἐμῶν χοντρὸς εἰς τῆτο:

ἴβ. Πότερον ἐμαυτῷ μὲν ψομῶ ὅτι σὲ ἀξίος ἐμὲ τῆ φιλείσθαι ὑπὸ σὲ (καὶ γὰρ τὸ δ' αἰμόνι ὁμοι φθενεῖ, ἐπὶ τῷ ποιῆτον φίλον ἔχει) ἢ σοι, ὅτις ἐκωμ. σὲ ἐθέλεις ἐμῆ κηδεσθαι: ἔδ' ἐπὶ τῆ ἐμῶν φροντίδα ἔχειν το παρὰ πᾶν; ἐγὼ γὰρ, ἐπερ γρόν μὴ τῆτο δὲ δ' ἀξὴ μείσθαι, ὅτι πᾶ ἐλ τῆτα πᾶ εἰς τὸ ἀμάθειαν ὀφλισκαῖω.

XII. Vtrum horum duorum querar? Ego scio, quòd non sum dignus, quem ames (fortuna nimirum te inuidente mihi talem amicum) an de te, quòd ipsemet animum non inducis, ut velis me tibi commendatum esse pati: aut mearum rerum ullam haberi curam? Equidem, nisi temporis progressus me hoc docuerit: summam in me ruditatem, inscitiamque huius, esse scito.

Amantem non redamari, dolet

ἴγ. Ὁρεξίω ἔχω πολλὴν, νὰ ἔξω καμρὸν: νὰ σὲ φανερώσω τὴν γνώμῳ μου μὲ πολλὰ λόγια: ἢ δὲν ἢ ἔδ' ῥε τὴν αἰτίαν: ἢ διὰ τί ἀγαπῶ; ὅτι νὰ

ἴγ. Πολὺς μοι ἐστίν ὁ πᾶθ τῆ καμρῆ τυχεῖν: ὡσε σοι, ἀγινώσκω, καὶ διὰ πᾶλλῳ δ' ἢ ἢ λῶσω λόγων: σὲ ἀκρβῶς ἢ τὸ αἴτιον σὴ ὡσε

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

να μιλω με σενα πολλά, διὰ μέσσω τῆς γραφῆς: ἢ ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ χρειάζεται πολλά λόγια: αὐτὸ δ' ἐμῆ μαργομεν ἔτι τῶρα σὺ χέριαι, τὸ ὁποῖον με ἐμποδίζει: δ' ἐμῆ θέλεμ ἡσεμ ἡ γραφῆμα τόσα μικρῆ, ὡς βλέπεις. Τοιοῦτον διὰ τῶρα, σώνει σε τόσον: ἐρρωσὸ δὸτὸ βυζαντίαι, ποσειδῶν ἔτι πικρῆ ἴστα δ' ἐκασμῶντ.

XIII. Magnam me tenet desiderium, tempus aliquod nasciscendi: quo tibi sententiam meam multis verbis explicem: nec, quia huius rei causa sit, satis scio. Vtrum, quia suaue mihi est, literis tecum colloqui: an, quia res ipsa multorum indiget verborum? Nisi igitur manus me a nunc gelu rigerent: quod mihi valde impedimento est: non esset ita breuis, hac Epistola, sicut vi-des. Boni ergo in presentia consule, quantum lacunaque est. Vale. Byzantio, Decemb. decimo quinto.

ιδ'. Κάμνοντες ἄρμενα εἰς τὰς 5. τῆ ἰαννουαρίαι, δὸτὸ πλεωσι: δὸτὸ ἐκεί κη δ. ἡμέρες ἐρξαμεν εἰς τὰ χανία, χώραν τῆς κρητης, ἔχοντας καλὸν κρηθόν. Εἰς τὴν ὁποῖαν χώραν, πικρῶν, να ἀργήσω καμπίσω: θέλοντας, να συνάξω σέμνα, πᾶμω χρεωσῶν ἐκεῖ. Μετατῶντα θέλω σε γράψαι, δὸτὸ ἐδὼ κη ὁμπερ, τὸ τί ἔχω να κάμω. Υγίαινε: καὶ ἀγάπα ἐκείνους, πᾶσὲ ἀγαπῶ, μὴ ἀμελόντας τὴ χρεῖ τῆς φιλίας.

δα. Ἀρ ἔμ, ὅθ' ἡδόμεν, δι' ἄπιστολῆς ἐντυγχάνειν σοι: ἢ, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δ' εἶται πολλῶν λόγων; εἰ μὴ τοίνυν ἐνάρκω τὰς χεῖρας ὑπὲρ τῆ ψυχῆς, ὅπερ ἐμποδῶ μοι καθεσῆμα: σὺκ αὐτῶ μικρὸν εἶη τὸ γράμμα, ὡς ὀρεῖς. Τοίνυν ὄλις ἔσῳ σοι, τὴν νυῦ ἔχου.

ιδ'. Πεπέσαντες τὰ ἰστία 5. γαμηλιῶν ἔτι σήμερον, δὸτὸ βυζαντίαι: δ. εἰς Κυδωνίαν ποσειδῶμεν, κρητης πόλιμ, οὐρεῖω γε χρεοσῶμενοι πνέματι. Ενθ' ὀλίγον οἰμῶν διατρέψαι ὑπὲρ τῆ τὰ ἐνταῦθα μοι ὀφειλόμενα χρεῖματα ἐπιστρέψασθαι. Περὶ δὲ τῆ, τί ποιήσω μείλω, παπτεῖδ' ἐμύσω σοι. Φίλει. Φιλῶντας, μὴ ἀμελῶν τῆ Φιλικού καθεκόντ.

XIII. Velis ad VI. Ianuar. a Constantini urbe factis: die quarto Cydoniam, Crete urbem, secundo vento appulimus. Vbi me paulum commoraturum puto: exigenda pecunie, ibi mihi debita, causa. Postea, quid deinceps facturum sim, tibi literis significabo. Vale, nosq; tui amantes redama, nec officium amici negligere.

ANNOTAT.

Canea (olim Cydonia) ciuitas Crete est, tam populi frequentia mercibusq; quam situ, mœnibus, portuq; insignis: ut secunda ibi (post Candiam, olim Cythæum, totius insule maximam urbem) habeatur, nouis mœnibus Venetorum futura inexpugnabilis. Gubernat eam, cum huius regione, Rector, et consiliarij duo, Venetorum nomine. Domicilium est arx ampla, oppido coniuncta: miro, armamentario, tormentis, et præsidio, bene munita. Adsunt 4000. aut amplius, Milites; uili stipendio, 16. coronatorum anno: et præterea 100. Albani. Episcopus ibi, Latinus: quamuis nec Græca templa desint, ampliora Latinis. Templum cathedræ, D. uirgini sacrum. Ex Iodoci Meggenij Hierosolym. 1542. peregrinatione.

ιδ'. Ηλθε πρὸς ἐμὸν ὁ. ο. ὁ φίλμας, ἔχθρες τὸ ταχὺ: δὸτὸ τὸν ὁποῖον ἐδέχτικα γράμματάς σε, γραμμῶν εἰς τὰς κε. τῆ δεκεμβ. τοῦ ὁποῖου, πῶς θάρεις, καὶ ἀγαπῶ; ἀκρόντας τῶν, καλέγει πολλὰ καλὰ διὰ ἐσέων. Τοῦ ὁποῖου, ὡς γράφεις, πρὸς ἰδὲ μοῦταμ, αὐτὸ χρειάζητι. Καὶ ἤξωρε, ὅτι καμῶν δ' ἐμῆ θέλες μὲ γράψαι δ' ἐαυτὸν τίποτες: ἐγὼ καὶ αὐτῶν, καὶ καθε ἄλλου, πᾶσὲ ἀγαπῶ, χρεωσῶ να βωθῶ με ὀλλῶμ τὴν ψυχῆν.

ιδ'. χθρες ἐωθεν ὁ. ο. πρὸς ἡμᾶς ἀφίκετο, ὁ κοινὸς φίλμας: πᾶρ ἔδ' ἐξάμην τὰ σὺ γράμματα, γεγραμμῶν ποσειδῶν 5. φθίνοντ. ὅπερ φίλμας, πῶς δοκεῖς, καὶ ταῦτα, ἀκρόν πολλὰ ἀγαθὰ περὶ σε διηγεμῶν. ὡς δ' ἐμοι δοκεῖς γράφειμ, σμῆσις μοι αὐτῶν, σωμαγωνίσασθαι, εἰ τῆ δ' ἐμ. ἰδ' ὅτι δ' ἐμ, εἰ καὶ μηδὲν περὶ τῆς μοι ἀπίσειλας: ἐγὼ γε τῆ τῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐκάσω, φίλων σοι ὄντων ὀφείλω ὀλη ψυχῆ βωθεῖμ.

XV. Venit heri mane ad me Vuolffgange Finckelthausi, Græcî Jurisc. clare, amicus noster communitis: a quo literas accepi tuas, 26. Decemb. scriptas: quem, credere non potes, quanto perere diligam: præsertim, cum multa de te predicantem laudanda audio. Eum, quantum ex Epistola tua intelligo, commendas mihi: ut eum iuuem, si qua re ipsi opus sit. Scito itaq; me, si etiam nihil de hoc scripsisses: nihilominus et huic, et ceterorum unicuiq; a miscorum tuorum, debere toto animo opitulari.

Sep̄ dulce scribenti, est, copiose scribere.

Amicis, status rerum nostrarum significandus.

Canea, seu Cydonia.

Amicorum amicis etiam amici esse debemus.

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

15'. ὁ. ο. ὅστις σὲ φέρει τὴν γραφὴν, σὺν ὁ α. ὅπῃ μὲ ἐδέχτικεν εἰς τὸ σπήτη τῆς, εἰς τὰς ἀθήνας: καὶ ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν, νὰ μαζώξῃ τὰ σάμνα, ὅπῃ μὲ χρεώσῃ τινές: σὺν ὁποῖος, θάρῳ, νὰ ἤξῃς. τῆ ὁποῖου, αὐτὸ πᾶ ἦσε βοήθησε, διὰ χάρι μῆ: διὰ νὰ γροικῆσαι, πὸ σὺν ἀγαπᾶς ἐμὴν, καὶ σὺν φίλος μῆ.

15'. ὁ. ο. ὁ τὴν ἑπιστολὴν σοὶ κομίζω, ὁ πρῶτον ἐμὲ ὑποδέξαμεν ἐπιεικῶς αὐτὸ ἔστιν ἀθήνησι. Πέπλωκε δὲ τὴν εἰς βυζάντιον: τὸ ἐκεῖ ὀφειλόμεν μοι ἀργύριον εἰσπραξέσθαι πρὸς τινῶν: ἔς καὶ αὐτὰς σὺν ἀγνοεῖς, οἱ μὲν ὅδη, αὐτὸ παρῶν, συμπράξεως ἀντιβολῶ, ἐμοὶ χαρίζομεν: ὡς αὐτὸν, πόσον ἐμὶ παρὰ σοὶ ἄξιον ἔγωγε, καὶ οἱ ἑπιτηθεῖοι, γινῶναι.

Adiuuandus in suis negotijs, amicus.

XVI. Qui tibi has reddit, est is, qui primus me domo hospitioq. Athenis excepit. Nauigauit autem nunc Byzantium: ut pecuniam, quam tibi quidam ibi debent, redigar: quos nec tibi ignotos esse arbitror. Cui presens cum sis, operam tuam meâ causa commodes, quaeso: ut is, quanti tui me, tui necessarios meos, facias, cognoscat.

16'. Πολὺς καιρὸς σὺν περασμένῳ: ἀπάντις δὸπὸ κανόναν ἔπε λόγου ἤκασαι διὰ σένα, ἔτε γραφὴν σὲ ἔπηρα. Τὸ λοιπὸν, αὐ ἦσε δὸπὸ φαπσμένῳ, νὰ σιωπᾶς, δὸπὸ τῶρα καὶ ὁμπερὸς: αὐ διὰ λόγῳ μῆ δὲ μὲ κόπῃ: πρέπει, νὰ βάλῃς εἰς τὸν νῦν σὲ καὶ διὰ σένα. Διότι εἰς ἐμὴν ἀνδρὸς φέλει ἦσεμ διὰ φορὰ: δὸπὸ τὸ νὰ ζῆς, ἢ νὰ ἀπόθανες.

16'. Πολὺς ἤδη χρόνῳ παρήλθον: ἀφ' ἧπερ ἔδ' ἐ λόγου παρ' ἐσὺν ἐπυθόμεν περὶ σὲ, ἔδ' ἐ σὰ ἐδέξαμεν γραμμάτι. Τοιγαρῶν εἰ ἐ γνῶκας σιωπᾶν τῆ λοιπῆ: εἰ καὶ περὶ ἐμὴν ἔδ' ἐ να λόγου πῆ: δ' εἰ σὲ σαυτῆ φροντίσαι. ὅπῃ δ' ἐμὴν ἡμῖν διοίσει, τῆ ζῆσῃ, ἢ τῆ θανῆν.

XVII. Multum iam temporis (Laudate Michael Boschi Vuinschem. Professor Argentorat. Acad.) preterijt ex quo, nec ex ullo quicquam de te audiui, nec literas à te accepi. Idcirco, etiam si perpetuo posthac silentio decreuisti uti: tamen quâuis mei cura te nullam habeas: te respectum tui haberi decet. Alioquin ad me quod attinet: nesciero, uinas ne, an mortuus sis.

17'. Εγὼ ἀκόμη ὡς τῶρα, ἔτε γραφὴν σὲ ἔπηρα: ἔτε δὸπὸ κανόναν ἐγροικῆσα, πῶς ἔχεις. μόνον εἶπα μου, ὅτι καὶ ἀρρωσίαν δρέτκεις ἀφορμῶν, καὶ πᾶσα ἄλλο πρᾶγμα, πῶς ὅτε-ρομ, διὰ νὰ μὲν γραφῆς. Καὶ ἐγὼ εἶπα, ὅτι δὸπὸ ἔτῃτο ἐσημάτῃσαι: ὅτι δὸπὸ φάσις, νὰ ἐλθῆς, νὰ μᾶς ὄρῃς. καὶ αὐ δὸπὸ τῆ τῆ δὸπὸ τύχῳ, καὶ αὐ ἐκῆνοι λέγῃ ἀλήθειαν: δὲμ ἤξῃς, τί νὰ εἶπω διὰ λόγῳ σὲ: μόνον, ὅτι μᾶς ἀδικεῖς.

17'. Εγὼ μὲν ἔδ' ἐπὼ μέχρι τοῦ νῦν, ἔτε ἑπιστολῶν ἐδέξαμεν πρὸς σὲ: ἔτε πρὸς τινῶν ἐπυθόμεν, πῶς ἔχεις. Εἶπον μοι μόνον, ὅτι καὶ νόσον αἰτᾶ, καὶ πᾶντα μᾶλλον, τῆ μὴ ἑπιστῆλαι μοι. Εγὼ δ' ἐκεῖ τῆ τῆ εἰπὸν: ἐμὲ τεκμαίρεσθαι, ὅτι ἐγνῶκας ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς. Εἰ δ' ἐγὼ μὲν τῆ τῆ δὸπὸ τύχῳ, καὶ εἰ ἐκῆνοι ἀληθῶς λέγῃσι: σὺ οἶδ' α, τί λέξαμεν περὶ σὲ, πῶν ὅτι ἀδικεῖς ἡμᾶς.

Silentium amici, eccu sibile.

XVIII. Nec Epistolam ullam ego adhuc abs te accepi: nec ex quoquam, quo modo uinas cognoui. Tantum hoc mihi dictum est: te esse morbum causari, et quiduis aliam potius, quam ut mihi scribas. Ego uero respondi: me coniecturam ex eo silentio facere, te ipsum ad nos venturum. Si in hoc erro, et illi uerum dicunt: haud scio, quid de te dicere debeam: nisi hoc, nos iniuria à te affici.

18'. ἤξῃς καλὰ, ὅτι ἔσοντας καὶ περὶ τε-ρα σὲ ἔγραψα, ὅτι ἔκαμε χρεία: δὲμ μῆ ἀπόμεινε καμία ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποῖαν νὰ σὲ γράψω διὰ τῶρα. Τὸ λοιπὸν, φέλομτας ο. ὁ ἐδικός μας φίλῳ, νὰ μισθῶσι: δὲμ μῆ ἐφανῆ πρέπον, νὰ ἐλθῆ σὲ σὴν χωρὶς γραφὴν μῆ. Ἐδ' α λοιπὸν, τί νὰ σὲ γράψω: εἰ μὴ, ὅτι εἶμαι γερὸς, καὶ σὲ ἀγαπῶ: καὶ τὸ γλυγορότερον φέλω ἐλθεῖ, νὰ σὲ εὔρω. ἀσέισε γερὸς: καὶ αὐ μὲ ἀγαπᾶς: γύρωσε, νὰ μὲ νικήσης εἰς τὴν φιλίαν.

18'. Σὺ μὲν οἶδ' ας, καὶ παρὸν καλῶς: ὅτι, ἐπεὶ πρῶτον ἐπέσαλκά σοι, περὶ ὧν αὐ ἔδει ἐδέμια ἔστι μοι λοιπῆ, ὑπόθεσις περὶ ἧς γράψαιμι πρὸς σὲ, τόγῃ νῦν ἔχομ. Τοίνυν, μέλλον-τῳ. ο. τῆ κοινῆ φίλῳ, νῦν ἀπισνάι: σὺν ἐκεῖνος (ἐπρέπον) ἐδόξε μοι, ἐλθεῖν πρὸς σὲ, ἀνδρὸς ἐμῆ γραμμάτος. Ἀλλὰ τί γράψω σοι: πῶν, ὅδ' ὑγιαίνω, καὶ σὲ φίλῳ: καὶ πρὸς σὲ τὴν πεχίς ἐλῶσομαι, ἐντυχῆν σοι. ἔρρωσο. εἰ δ' ἐκαθ' ἡδονὴν δ' ἔαμ τι βάλῃσι: πῆρω, εἰ δ' ἡμῶς.

Non est san cerus, qui falsas causas silentio suo pterit.

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Turcogræciæ Liber V.

355

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

παρὸ ἀπὸ ἐστίαν ὕλη τῶν λόγων. Εγὼ καὶ
καλῶ σε, αὐτὸν γράφω συχνὰ, νὰ μὴ ἴσως
μάζεσαι, ὅτι πῶχος πολλὰ ἤμε ἀπὸ λόγια: καὶ
αὐτὴ καθημέραν δὲν ποτίζομαι ἀπὸ τὰ βιβλία,
δὲν δότο μὲν ἄλλο σὲ μὲν, παρὸ ἡ σιωπῆ.

Εγὼ δ' εἰ καὶ μὴ πρὸς σὲ σιωχῶς ἴπτις ἄλλοι-
μι: ὅπως μὴ θαυμάζεις, ἀντιβελῶ. Απορία γὰρ
μοι μεγίστη τῶν λόγων καθέστηκε. Εἰ δ' ἐμὴ ὅση
μέρας ἀρδ' οἴμην ἐκ τῆς τῶν βιβλῶν πηγῆς: ἔ-
δ' ἄλλο μοι λείπεται, πᾶσι τὸ σιωπᾶν.

Ingeniorū
quorundā
ubertas, a-
liorum ino-
pia.

*XXIII. Tu, mi Laurenti Rhodomanne, Luneburg. Scholæ decus, qui multarū
rerum cognitionem habes, multa etiam scribis: quandoquidem orationis fontes, in tuo ha-
bitant ore: vel potius puteos & fontes relictura esset aqua: quam te materia destituitura
orationis. Ideo te rogo & oro, ne taceas: etiam si ego non crebras ad te dem literas. Nimis-
quam enim verborum pauper sum: nec, si non quotidie hauriam ἐ fonte librorum, quic-
quam tibi reliquum sit, quam tacere.*

καδ'. Αὐτὴν βλέπει τὸ, πῶς δ' ἐν γράφω συχνὰ
νὰ πρὸς ἐστίαν: εἰς τὰ μὲν ἠθελε συμπαθήσει:
ἢ ἔδροντες, ὅτι φήβεις μὲ πείθει, καὶ ἡ χοντρο-
σιώη. Ἀλλὰ ἐσὺ νὰ σιωπᾶς τόσον κατὰ μὲ τὸ
θέλημα σα: δὲν ἢ ἔδρω, τί πρᾶγμα θέλεις εὔ-
ρει, νὰ εἰπῆς: τὸ ὅποιον νὰ σὲ ἀγάλλῃ ἀπὸ κατὰ γο-
εῖαν μεγαλῶν.

καδ'. Οἴμην τινὰ, καὶ περὶ ὁρῶνται, ὅτι σιωχῶς
σὲ ἴπτις ἐλῶ σοι, καὶ τὰ μοι συγγνώμην ἀπο-
νῆμα: ἀκρεβῶς εἶδ' ὅτι, ὅτι ὑπὸ φόβου καὶ ἄ-
μαθίας δὲν ἀσκορῶ. Σὺ δ' εἰ, τὸς ἔτοιμ' ἔχονσι
γῶν, καὶ ταῦτα ἐκώμην: σὲ οἶδ', ὅ, τι αὐτὸν ἔχεις ἐ-
πῶν: ὅπερ σὲ τῆς μεγάλης ἐξαίρεσται μέρου
ψεως.

Silentium
inferioris
excusatio-
ne habet,
non practi-
tioris.

*XXIII. Existimo, si etiam videat aliquis, me non crebro ad te scribere: cum veniam
tibi daturum cum probè sciat, meum & ruditatem, huius rei mihi magistrum esse. Tu
verò tanto tempore cur taceas tua fronte: nescio, quam defensionem afferre possis: quæ te ex
magna eximat reprehensione.*

καε. Σημῆσον μεγαλῆς κρατῶ, ὅτι με ἐνθυμᾶ-
σαι, καὶ μὲ ἀγαπᾶς, καὶ σὲ κέπει δὲ λόγους, ὅ-
ταν μὲ γράφεις. Τὸ ὅποιον, ὅσον συχνὰ τὸ κάμ-
νεις: τόσον πρὸς σὲ χάρη μὲ δίδεις: ὅτι
κάμνεις με, νὰ γρικῶ, ὅτι δὲν λείπω ἀπὸ τὸν
νῦν σὲ: ἀλλὰ εἴμην πάντοτε μὲ στίαν ἀντέμα:
δὲ μὲσθ τῆς ἐνθυμήσεως: τῆς ὁποίας τὸ μέσον
εἶναι τὸ, νὰ γράφεις.

καε. Τεκμαίρομαι τὰ μέγιστα, ὅτι δὲ μνήμης
ἀγεις ἡμᾶς καὶ φιλεῖς, καὶ λόγου ἡμῶν ποιεῖς,
ὅταν πρὸς ἡμᾶς γράμματα δίδως. Ὅπερ ἴσον
αὐτὸν ποιεῖ σιωχῶς: τὸς ἔτοιμ' ἀλλοῦ ἡμῶν χάρη
ζει. Καθίσης γὰρ μοι γνώσκεις, ὅτι σὲ ἄπειμι:
σὲ τῆς ἀφροσύνης: ἀεὶ δ' ἐσὺ ἐμὴ σοι δὲ τῆς
μνήμης: ἢ ὅπερ, τὸ γράφειν, μέγιστον ἀφροσύνη
πικρῆμον.

Amicitiz si-
gnum, cre-
bra scriptio

*XXV. Signo tibi maximo est, humanissime Lamberte Caleni, Rostochij Mini-
ster Christi, me in memoria tibi esse, & a te diligi, atq; commendatum haberi: quando ad
me literas mittis. Quod quò crebrius facis: hoc magis nobis gratificaris. Hinc enim mihi no-
tum sit, me non discedere ex animo tuo: sed per memoriam familiariter tecum versari: cui-
us rei, officium scribendi, certissimum signum est.*

καε'. Αὐτὴν ἢ ἔδρω, ὅτι μὲσθ εἰς τὰς λόγους
ζῶντας, καὶ ἀναπνεύοντες, δὲ νὰ εἰπῶ ἐτῆ,
ἀμελεῖς γράφειν: ἢ ἔδρω δόξα σὲ στίαν
ἴσον σου, ὅτι μὲ ἀλισμόνισεις: ὅ ὅποιον, καὶ τὸ
νὰ λέγεις, καὶ τὸ νὰ γράφεις, εὐκόλα τὰ ἔχεις.
καὶ ὅχι ἐσὺ μόνον: ἀλλὰ καὶ ἔποιον ἄλλοι,
ἔχοντας ταῦτα, καὶ ἀπὸ σιωπῆ: φανερόν ἐ-
νε, ὅτι δὲν τὸ κάμνει δὲ λείψιμον λόγων:
ἀλλὰ δὲ ἀλησιμονίαν, ἢ ὑπερφάνειαν. Ε-
γὼ τὸ λοιπὸν, πρὸς ἔδρω καὶ πάντοτε, εἰς
ὅτι καὶ αὐτὸν θέλεις, σὲ πείθει: ὡς καὶ τὸν
σιωπῶν γρῶς ὡς νὰ σὲ τὸν πηλώσω, μὲ τὸ,
νὰ σὲ χαίρω: χαίρω σὲ τολπῶν, καὶ αὐτὸν
μὲ ἀγαπᾶς, καὶ ἔχει. Καὶ, αὐτὸν θέλεις, γράφεις: καὶ, αὐτὸν εἶνε γλυκὺ, μὴ γράφεις: ἔτε

καε'. Εἰ τις ἐγνώσκεις, ὅτι ἐν λόγοις ζῆς καὶ
πείεις, ἢ ἔτῶς εἶπω: ἀμελεῖς δ' ἐπὶ πρὸς ἡ-
μᾶς γράφειν: κατὰ ψηφίσαι το αὐτὸν σὲ τὸν
πρὸς ἡμᾶς λήθην: ὅσις καὶ τὸν λόγον, καὶ τὸ
γράφειν, πρὸς χεῖρον ἔχεις. Οὐ μόνον δ' ἐσὺ:
ἀλλὰ καὶ, ὅς αὐτὸν ἔχει ταῦτα, εἶπω σὲ: δὲ ἄλλοι
ἔστιν, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ποιεῖ δὲ ἐπὶ ἔδρω λόγους:
ἀλλ' ἢ δὲ λήθην, ἢ ὑπερφάνειαν. Εγὼ γὰρ πεί-
νω, ὅτι οἶδεις αὐτὸν πείθει δὲ σὲ σοι: καὶ τὸν σιω-
πῶν ὀφείλω σοι ἀμείψασθαι πρὸς σὲ.
Τονγαρῶν χαίρει: καὶ ἐμὲ φιλεῖς, καὶ οὐ.
Καὶ πρὸς σὲ, εἰ βέλεις, γράφεις: καὶ, εἰ ἐπὶ σοι ἢ-
δ' ἔτε γράφεις, ἔτε πρὸς σὲ γράφεις. Καὶ ἐν πᾶσι
τέτοις,
G 4 χαίρει

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Vulgaris lingua.

Pura conuersio.

χαίρετά με, αὐθιγῆς. Καὶ με ὅλα τῆτα, τάλιν
Φίλ. σὺ ἡμεῖς καὶ ἤξωρε, πῶς λέγω ὅλλω
τὴν ἀλήθειαν.

τῆτοις, Φίλ. εἰμί σοι καὶ ἰαθ', ὅτι πάντα ἀλη-
θῶς λέγω.

XXVI. Si cui potum esset (doctissime Nicolae Reusnere Leorine, Iurif.) te in lite-
rarum studijs & uiuere, & spirare, ut ita dicam: interim tamen nihil ad nos scribere: is
profe eto te crimine obliuionis nostri condemnaret: qui & uerbis abundes, & expedite scri-
bere possis. Nec tantummodo te: sed alium quemuis, qui mitaq; hac facultate instructus, ta-
cet: perspicuum est, illud non facere inopia orationis: sed aut obliuione, aut despectione.
Ego uero, quem scis, ad quemuis tibi semper paratum: etiam silentium debeo compensare
compellatione tui. Saluere igitur te iubeo, siue me diligis, siue minus. Insuper si uis, scri-
be: sin hoc displicet, nec scribe, nec salua. Quicquid horum fuerit, tamen tibi amicus sum:
& hac uere a me sic dici, tibi persuadeas uelim.

Patientiā,
silentiū al-
terius instrū-
gendū.

κζ'. Ελαβῶ τὴν γραφὴν σου ὅτι τ. ο. τὸν
Φίλεμμος, καὶ τὸν συμαυτὴν μου: καὶ ἐχά-
ρικα πολλὰ μέρ. ὅτι ἐμάθα, πῶς ἀπέλαυ-
σες τὴν ἀληθινὴν παιδ' ἄσιν τῶν γραμμα-
τῶν εἰς τὴν Πάδ' ἄβαν: καὶ, ὅτι κάμνεις καὶ καρ-
πὸν ἀξιόμ' ἔχεις τῶν γραμμῶν. Τῆλαινε: καὶ
ὡσάν σέ ἐνθυμῶμαι ἐγὼ, ἐνθυμῶ καὶ σὺ ἐμέναιμ.

κζ'. Εδέξάμην τὴν σὴν ἐπιστολὴν ὡς καὶ τῆ
ο. τὰ κοινὰ φίλων, καὶ συμφοιτητῶν: καὶ ἠδ' ἴω
τὰ μέγιστα: τὸ μὲν, ὅτι ἀπέλαβες ἐν Παταβίῳ
τῆς ἀληθῆς παιδ' ἄσιν τῆς σοφίας: τὸ δ' ἐ, ὅτι
καὶ καρπὸν ποιεῖς, ὡς πικρὰ βοσκῆ: ἀξία τῆς
ἐλλάδος, καὶ τῆς ἡμετέρας γῆρας, πρῶτον, ἐρ-
ρωσο, καὶ ἡμῶν ἐναλλάξ μεμνησο.

XXVII. Accerit tuam Epistolam, ab amico & condiscipulo nostro: qua maxime exhi-
laratus sum: idē duplici nomine. Partim quod inde cognoui: te ueram literarum & sapien-
tia doctrinam, Patavij inuenisse: partim, quod etiam opere precium a te fieri intelligo: qui
te Gracia nostrā genere, digne geras. Vale, nostrisq; inuicem memento.

Gratulan-
dū studioso
est de præ-
clara Aca-
demiā, &
in studijs
profectu.

κη'. Εδέχτικα τὴν γραφὴν σου χαρούμενοι:
ἔσοντας, καὶ πολλὸς κηρὸς ἐνε: ὅτι ἔμε γρα-
φὴν σου δὲ μᾶς ἐχαίρεσσι. Τὸ λοιπὸν,
ἀβάζοντες τὴν ἐπαινεσὴν τὴν ἀρετὴν, ὅτι
ἔχεις, εἰς τὰ λόγια, καὶ τὴν χάριτα τὴν ἀθηνάϊ-
κην: ἤξωροντας καὶ τῶτο καλὰ, ὅτι εἰς τὸν Ὀ-
μορφίαν τῶν ἐπιστολῶν ἐνίκησες με. Γράφε
λοιπὸν ἐτ' ἕν πάντα, καὶ νικά με. ἤξωρε δ' ἐ,
ὅτι, ὅταν με γράφεις, χαίρομαι: καὶ εἰς τὸ αὐ-
τὸ πάλιν, λυπῶμαι: ζητωντάς μου, νὰ σου ὅπο
λογηθῶ πρὸς ἐκείνα, πῶς γράφεις. Διότι, τί
ἤθελα ἤξωρω ἐγὼ, νὰ εἰπῶ πρὸς μίαν γρα-
φὴν περὶ κλέ: καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ γλώσσ' α
με δὲ εἰς σιωπῆσι μὲν: τὸ λοιπὸν, ἀφ' νὰ
μὴ πολυλογῶ: γράφε ἐσὺ ὅλλωρον συχνὰ, καὶ
νικά με.

κη'. χαίρων ἐδέξάμην τὰ σου γράμματα: πολ-
λὰ χερόν παρ' ἑπιπόκοτον, ἐξότι περὶ ἀφ'
γραμμάτων ἡμᾶς σὺκ ἠσάσω. Αναγνοῦς
ποίνω πάντα: ἐθαύμασά σου τὴν ἐπι' τοῖς λό-
γοις ἠδ' ὑπὸ τῆς χάριτα τὴν ἀθηνάϊκην: εἰδ' ὡς
μὲν τι τῆτο ἀκρεβῶς, ὅτι ἐπι' τῶ τῶν ἐπιστο-
λῶν κάλλει νενίκημαι ὑπὸ σου. Οὕτως αἰε' πεί-
νω γράφε, καὶ νικά. ἴοθι δ', ὅτι πρὸς ἡμᾶς ἐπ
πισέλλοντός σου, χαίρω κατ' αὐτὸ, καὶ ἀνείω-
μαι: ὅπο κηρὸν ἀπαιτημένον, πρὸς ἀ γρά-
φεις. τί γὰρ εἰδ' εἶλω ἀν' εἰπῆν, πρὸς ἐπιστο-
λῶν ἕτως ἀθηνάϊκων: καὶ πρὸς τὴν γλῶσσ' α
με, σὺκ ἐδ' ἄς ἐστ' ἐγγεσθαι. Τοιγαρῶν, ἵνα
μὴ μακρηγορῶ, σιωπῆσιν αὐτὸς γράφε, καὶ
νικά ἐμέ.

XXVIII. Literas tuas accepi (Matthæe Dressere, in Lipsensi Academ. utriusq;
L. & historiarum Professor) qua me uoluptate affecerunt. Multum enim temporis
effluxit: ex quo literis nos non saluati. Iis itaque lectis, admiratus sum dictionis tue su-
auitatem, & Atticā elegantiam: hoc ceriō sciens, me literarū lauitia uinci a te. Semper ergo sic
scribe, semper uince. Interim, tum tuis Epistolis laior, ἡσδὲν etiam me tristari scito. Ad
eas enim a me responderi conuenit. Ego uero quid ad tantum Atticismum respondeā
ἄποστ' ad eum ἡσδὲν ἡσδὲν. Quamobrem ne uerbosior sim, ipse crebrius scri-
be, & me uince.

Elegantia
scribendi,
admiratio-
ni & uolu-
ptati est.

κθ'. Εχθρὸς βροθ' ἔλαβα δύο σου γράφες:
πῆς ὁποῖαις ἀνέγνωσα μεταχαρᾶς. Ἀλλὰ ἀφ'
τὴν ὑποθέσειμ, πῶς ἤξωρε, δὲ ἐνθυμῆθης
νὰ με γράψης. Νὰ ζῆς, με τὸ πρῶτον δὲς με
εἰ-

κθ'. Περὶ δ' εἶλω ὀψίαμ, ἐδέξάμην δύο σου
ἐπιστολάς: αἷς ἀνέγνωμ, πῶς δ' οκίς, χαίρων
Περὶ δ' ἡσ οἶδα ὑποθέσειμ, ἐπιλεληθῶ
μοι δ' οκίς, δὲ τὴν σὺκ ἐπ' ἡλθ' ἐ σοι γράψαι
ἀλλ' α